В черзі

Олександр Мінович

Аеропорт Бориспіль. Початок ночі. Біля митного контролю влаштовується довга-довга черга. Одночасно прибуло декілька літаків.

Пасажири з багажем ледве-ледве тягнуться до очікуваного місця митного огляду. У митників щось не ладиться. Черга явно на добру годину, не менше.

Проходить хвилин зо двадцять і люди починають нервувати. Стояти й чекати, здається, ніхто не звик. Всім хочеться скоріш додому. Чуються нарікання на митників, на владу, на державу, на наші одвічні безпорядки. Стійкіші себе стримують і мовчать. Дехто ж не мовчить. Ці стараються, щоб всі чули, як вони вміють і не бояться обурюватися. Поговоривши про безпорядки, вони не замовкають, шукають інші теми для невдоволення. Тиснуть на мозок тим, хто терпить. По залу котиться різними голосами:

– І коли в нас цей бардак закінчиться?.. Все, не як у людей… Нічого не вміють організувати. Три літаки – і в них уже проблема. В якомусь Франкфурті сотні приймають – і нічо… справляються.

– Не кажіть… за шо люди тільки зарплату получають?

– Ма… ну, ма… ма-ммма-а, мені ноги болять… скільки ще будем тут стояти, ма… їсти хочеться… можна піду кудись поседю… ма-а-а-а.

– Не ний… бач всі стоять… терпи – не вмреш… і не йди нікуди – загубишся, буду тоді бігати-шукати… терпи кажу… не маленький! Он бачиш дівчинка стоїть як чемно, не то шо ти… спокою не даєш.

– Жжженщіна, куда ви прьотесь?.. Нє відітє – здєсь очерєдь… Ілі ми для вас здєсь что?.. Уважєніє нада імєть, в канцє-канцов…

– Та я ж тільки спитати…

– Дома у сєбя будєтє пітать!

– Молодой чєловєк (до митника), можна якось поскоріше, ніч же… зморились всі… спати хочуть, гляньте діти плачуть.

Переді мною високий молодий хлопець. Кожного разу, коли черга посувається на крок вперед, він не бере в руки, а суне ногою свою валізу. З якимось залізним шурхотом-скрипом. Мабуть, на дні сумки металеві набійки.

За хлопцем дві жінки старшого віку з великим громіздким багажем. Напевно, везуть щось на продаж. Жінки з тих, хто не мовчить. Не отримавши підтримки в критиці влади, вони зосередились на молодому сусідові. Їх дуже подразнює те, що той лінується взяти свою сумку руками та перенести, як потрібно. Точніше, як жінки вважають правильним.

Вони роблять хлопцеві зауваження, але той не реагує. Таке ще більше дратує сусідок. Не добившись від молодого чоловіка взаємності, яка б дала можливість показати своє вміння "поставити на місце", гомінливі пасажирки на якийсь час

притихають.

Черга ж продовжує помалу просуватися.

Жінки раз по раз беруть свої валізи й підносять вперед. Але кожного разу чомусь так, що торкаються ніг молодого хлопця, наступають сумкою, як кажуть, на п'яти. Той не встигає їх приймати.

За шостим чи сьомим разом він не витримує – різко повертається до своїх надоїдливих сусідок.

Я напружуюсь від споглядання ситуації… Боюсь – виникне сварка-бійка. Роблю крок вперед, аби не дати наробити хлопцеві дурниць, але він сам знаходить неочікуваний вихід із ситуації. Замість чогось грубого й різкого хлопець міцно обіймає одну!.. а потім і другу жінку!.. Голосно до них промовляє:

– Мені так здається, шановні, – вам тепла не вистачає, зігрітися хочете? Щоб тісніше було… Еге ж?.. Вгадав?..

Черга на мить завмерла, ніби щось проковтнула, а згодом вибухнула сміхом і оплесками. Шугаюча до цього між людей нервова напруга, миттю вилетіла повз молодого митника в зеленій формі у вікно, на злітну полосу й там луснула, неначе куля надувна.

Сварливо-гомінливим жінкам надовго віднімає мову…